

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Sacramentis In Genere Ac De Sacramentalibus Nec Non De Sacramentis Baptismi, Confirmationis, atque Extremæ Unctionis Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio LXII. Argumentum. Probatur Existentia Sacramenti Extremæ Unctionis, ejusque Institutio facta à Christo Domino. Adducuntur rationes, ac auctoritates pro hac veritate desumptæ à Conciliis, à ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94638](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94638)

Atque precatione pro omnibus adhibita, in loco honorato corpus cum aliis ejusdem ordinis Sanctis corporibus reponit, & condit. Mox idem Sanctus Doctor ibidem mysterium hujus cæremonie explicat, inquit: *Ac tunc quidem olei perfusio ad Sacra linamenta eum, qui iniebat, vocabatur; nunc aurem oleum, quod infunditur, eum qui excessit à vita in ipsis certaminibus certasse, & decessisse declarat.* Ex quibus verbis ipse Magrius aliam colligit eruditionem notatu dignam, ita subdens: *Quod Sacerdotes antiquitus Oleo Sancto consecrabantur contra calumniantes recentiores Græcos, qui Latinorum ritum in consecrando Sacerdotes, & Episcopos, dum ordinantur, Oleo Sancto, calumniare, non cessant, & tamen evidenter à Dionysio Græco Doctore, & Apostolorum Discipulo affirmatur.*

DECISIO LXII.

ARGUMENTUM.

Probatur existentia Sacramenti Extremæ Unionis, ejusque Institutio facta à Christo Domino. Adducuntur rationes, ac auctoritates pro hac veritate desumptæ à Conciliis, à SS. Patribus, & à traditione Ecclesiæ. Confutantur Lutherani, ac Calvinistæ hoc Sacramentum negantes; & eorum argumenta resolvuntur. Ostenditur triplicem esse Traditionem Divinam, Apostolicam, & Ecclesiasticam. Compendiosa relatio nativitatis, vitæ, ac mortis Martini Lutheri. De origine & causâ Epistolæ D. Jacobi Apostoli.

SUMMARIUM.

- 1 Lutherani, & Calvinistæ negant Sacramentum Extremæ Unionis. Eorum argumenta num. 3. & seqq.
- 2 Extremam Unionem esse Sacramentum definit Concilium Florentinum, ac Tridentinum. Rationes, & fundamenta, num. 6.
- 4 Effectus Sacramenti non dependet à bonitate Ministri.
- 5 Epistola Divi Jacobi an sit vera, vel ficta? & num. 18.
- 7 Congruentia instituendi Sacramenti Extremæ Unionis.
- 8 Traditionum Apostolicarum vis, & auctoritas.
- 9 Testimonia SS. Patrum de veritate Sacramenti Extremæ Unionis.
- 10 Extrema Unctio non est danda impenitentibus.
- 11 S. Gregorii Magni ordo consecrandi Oleum infirmorum.
- 12 Hæreticorum confessio, quod Ecclesia primis quinque sæculis in nihilo erravit.
- 13 Concilia antiqua loquuntur de Sacramento Extremæ Unionis.
- 14 Articuli fidei alii habentur à Scriptura, alii à traditione.
- 15 Traditio triplex Divina, Apostolica, Ecclesiastica; ac de eisdem exempla.
- 16 Oratio fidei quid importet in Extrema Unctione?
- 17 Effectus Sacramenti Extremæ Unionis duplex? & qui?
- 19 Concilium confirmatum à Papa est Regula fidei.

20 Martini Lutheri hæresarchæ ortus, vitæ, & mortis compendiosa relatio.

21 S. Jacobus fuit promulgator, non autem institutor Extremæ Unionis, quæ ante scriptam ejus Epistolam erat in usu.

22 Epistola D. Pauli ad Romanos, & Epistola D. Jacobi, D. Petri, D. Joannis quo tempore sint conscriptæ? & quæ de causâ?

IN primis autem disputant Scholastici de existentia Sacramenti Extremæ Unionis, & quarunt Utrum Extrema Unctio verè, & propriè sit unum ex septem Sacramentis novæ legis? quod novissimis temporibus negarunt tum Lutherus de Captivitate Babilonica 3 tum Calvinus lib. 4. Instit. cap. 19. §. 18. quorum verba refert Gasp. Ivenin. d. Dissent. 7. q. 2. cap. 1. Nulli catholico dubitare licet, Extremam Unionem esse verum Sacramentum novæ legis à Christo Domino institutum; cum sic diffinitum sit ab Ecclesia præcipuè in Concilio Florentino, ut in eo legitur, & habetur in Constit. 19. Eugenii IV. Incipien. *Exultate &c.* §. 9. & in Concilio Tridentino sess. 14. De Sacramento Extremæ Unionis cap. 1. & de eodem Can. 1. ubi hæc verba: *Si quis dixerit, Extremam Unionem non esse verè, ac propriè Sacramentum à Christo Domino nostro institutum; & à beato Jacobo Apostolo promulgatum; sed ritum tantum acceptum à patribus, aut figmentum humanum: Anathema sit.* Certum est autem, quod Ecclesia Romana habet veram doctrinam Sacramentorum, & qui aliter sentit ab ipsa, est hæreticus, cap. Ad Abolendam De Hæretic. Emin. Card. de Lauræa De Sacram. Extr. Unct. disp. 11. num. 5. & Mastrius in 4. sent. disp. 6. num. 7. Idcirco firma, ac inconcussa remanente hac veritate, breviter videnda sunt Lutheranorum, ac Calvinistarum argumenta contra ipsam; eorumdemque resolutio.

Primum eorum argumentum est, quod nullibi in Sacra Scriptura legatur, quod Extrema Unctio sit Sacramentum.

Secundum: Quod ex verbis Epistolæ Divi Jacobi cap. 5. Versu 14. *Infirmatur quis in vobis? inducat Presbyteros Ecclesiæ, & orent super eum, ungentes eum oleo in nomine Domini; & oratio fidei salvabit infirmum; & alleviabit eum Dominus, & si in peccatis sit, remittentur ei,* desumi non potest, quod ipsa Extrema Unctio sit Sacramentum; siquidem effectus Sacramenti non debet pendere à bonitate, seu fide Ministri; quia licet hic sit malus, vel etiam infidelis, modò habeat intentionem faciendi, quod Christus instituit, & quod facit Ecclesia, Sacramentum sortitur suam effectum; ut omnes DD. docent de Baptismo, Eucharistia, ac aliis Sacramentis. Sed in Unctione Extrema Apostolus Jacobus dicit necessariam esse fidem Ministri, ibi: *Et oratio fidei salvabit infirmum.* Ergo ipsa non est Sacramentum.

Tertiò: Sacramenta debent operari suos effectus infallibiliter. Sed hoc non facit Extrema Unctio; nam cum ejus effectus sint sanitas corporis, & salus animæ, plurimi infirmi etiam Oleo Sancto uncti non convalescunt in corpore; nec affirmari potest, eos esse sanatos in anima; quia peccatorum remissio in præfatis verbis Apostoli non promittitur infallibiliter, sed tantum per modum deprecationis. Ergo.

Quartò: Multi ex antiquis dixerunt Epistolam illam Divi Jacobi non esse ab eo conscriptam; sed ab aliis confictam, ut ex Eusebio Cæsariensi lib. 2. Histor. cap. 23. notat S. Hieronymus De Scriptor. Eccl. Et Emin.

Emin. Card. Bellarminus *cod. tract. de S. Jacobo. Apostolo Verf. Quod attinet.*

Quintò: Esto, quòd D. Jacobus scripserit dictam Epistolam, & illa Verba, quæ Extremam Unctionem concernunt, ipse facultatem non videtur habuisse eam elevandi ad dignitatem Sacramentali.

Histamen, & similibus minimè obstantibus; vera, atque de fide conclusio est, Extremam Unctionem, de qua locutus est Divus Jacobus, fuisse, & esse verum Sacramentum novæ legis; quod multipliciter à Catholicis Doctoribus probatur.

Primò, quia ad esse Sacramenti requiritur signum sensibile denotans invisibilem ejus operationem in anima; item materia, forma, minister, & effectus. Hæc omnia recensentur in prædictis verbis Divi Jacobi; nam Unctio exterior cum Oleo Sancto, quæ fit in corpore infirmi denotat interior operationem gratiæ in ejus animaz oleum ipsum benedictum est materia, verba deprecativa sunt forma, Presbyter est Minister: consolatio, & vigor in anima ad resistendum tentationibus diaboli, remissio venialium culparum, & salus etiam corporis, quatenus se expedit pro æterna salute, sunt effectus ipsius Sacramentalis Unctionis. Ergo manifestè constat, eam esse Sacramentum; cujus subiectum est homo christianus gravi infirmitate oppressus. Ita ex Scholasticis Suarez in 3. part. D. Thomæ tom. 4. disp. 39. sect. 1. n. 8. Maltius in 4. sent. disp. 6. n. 4. Emin. Card. de Laurea De Sacram. Extrema Unct. disp. 11. n. 5. Ex Moralisticis autem Layman lib. 5. tract. 8. cap. 1. n. 1. ac Salnaanticensis de Sacramentis in genere tract. 7. cap. 1. num. 4. nec non ex scripturistis Cornelius à Lapide in d. Epist. D. Jacobi cap. 5. Verf. 12. Col. 2. & Tirinus in Indice controversiarum Fidei contr. 25.

Secundò, ob rationem, ac congruentiam, quæ Deum movere potuit, & de facto movit ad hoc Sacramentum nobis præstandum; ut scilicet in articulo mortis, qui est valde formidabilis haberent fideles potens gratiæ suæ auxilium. Sicut enim in ingressu hujus vitæ providit de Sacramento Baptismi; in progressu de Sacramento Pœnitentiæ; sic in exitu voluit providere de Sacramento Extremæ Unctionis, quo infirmi in mortis periculo constituti recrearentur, & confortarentur ad superandas Dæmonis tentationes. Ita ex doctrina Scoti Maltius d. disp. 6. num. 8. & Suarez, d. disp. 39. sect. 1. num. 11.

Tertiò, propter traditionem Ecclesiæ, quæ usque ab initio ita edocta ab Apostolis, & ab eorum successoribus semper credidit Extremam Unctionem esse unum ex septem Sacramentis à Christo Domino institutis, & jugiter illud fidelibus infirmis administravit. Porro traditiones Apostolicæ non solum habetæ sunt scripto, sed etiam voce tantum juxta illud Apostoli 2. Thes. 2. 15. Itaque fratres stete, retinete traditiones, quas didicistis, sive per Sermonem, sive per Epistolam nostram; de quarum vi traditionum dislerit Tirinus in d. Indice controversiarum fidei Contr. 2. de Verbo Dei scripto & non scripto n. 18. & Emin. Card. de Laurea in 4. Sent. d. tom. 3. De Sacram. Extremæ Unct. disp. 11. num. 35. ubi doctè scribit, de institutis à Christo non posse assignari solidius fundamentum, quàm traditionem eorum, qui cum eo sunt conversati, & per manus ad suos veros successores transmiserunt; siquidem Ecclesia regitur auctoritate, & traditione. cap. Catholica. diff. 11. & traditiones SS. Apostolorum sunt observandæ

ab omnibus is, qui dici, & esse volunt Christiani cap. Si quis omnem. 1. q. 7. Concil. Trid. sess. 4. cap. 1. Idcirco cum Ecclesia Romana, quæ per antonomasiam dicitur Ecclesia, semper tenuerit ex traditione Apostolorum Extremam Unctionem esse verum Sacramentum, & ejusdem administrationem semper admiserit, & practicaverit, nefas est de illius existentia dubitare.

Quartò ob testimonium SS. Patrum; quos referunt Casalius de Veter. Sacr. Christianor. Ritib. cap. 32. Emin. Card. Bellarminus tom. 3. de Extrem. Unct. Suarez d. tom. 4. disp. 39. sect. 1. num. 10. ubi inter alios adducit S. Dionysium Areopagitam Apostolorum discipulum de hoc Sacramento manifestè loquentem. Layman d. lib. 5. tract. 8. cap. 1. num. 3. & Gaspar Ivenin, d. differt. 7. q. 2. 6. 2. art. 2. ubi Origenes, S. Jo. Chrysostomus, S. Augustinus, & post eorum tempora, continuis sæculis, alii Doctores, ac Episcopi, qui in diversis locis orbis Christiani de hoc Sacramento scripserunt, ibidem per studiosum Lectorem videndi; mihi enim satis est referre duos, nempe Innocentium Papam primum, qui, ut supra dixi, sedit anno 402, & scribens ad Decentium Eugubinum Episcopum, Epist. 1. cap. ult. relata in cap. Illud superfluum. diff. 95. duo dicit de hoc Extremæ Unctionis Sacramento; Unum, quòd etiam ab Episcopo potest ministrari; Alterum, quòd non est dandum impœnitentibus, rationem subdens, quia Genus est Sacramenti: nam quibus reliqua Sacramenta negantur, quomodo unum genus putatur posse concedi? Ergo Summus hic Pontifex à suis majoribus didicerat Extremam Unctionem esse unum ex septem Sacramentis Ecclesiæ, & tanquam Sacramentum non esse indignis conferendum, quemadmodum neque alia idem licitum est conferre, etsi in mortis periculo constitutis, nisi pœnitentibus. cap. Ab infirmis 16. q. 7. ubi etiam de hoc Sacramento mentio habetur, & est canon desumptus ex libro Pœnitentiali Theodori Archiepiscopi Cantuariensis ordinati à Vitaliano Papa Anno 668. ut observat Ivenin. d. art. 2. Vers. Probatur. quintò. Prædictis mihi adjungere placet S. Gregorium Magnum evehctum ad Summi pontificatus apicem Anno 590, qui in suo Sacramentario Feria V. in Cena Domini ponit modum consecrandi oleum pro Sacramento Extremæ Unctionis, dicens: Tunc offertur Pontifici oleum, & benedicit illud tam ipse, quam omnes Presbyteri ad unguendum infirmum, &c. Et subinde præscribit orationes recitandas in administratione ejusdem Sacramenti, inungendo infirmum cum eodem Oleo benedicto. Supradictos duos Summos Pontifices Innocentium, & Gregorium in testes hujus Sacramenti adducere volui fretus exhortatione Richardi Arldekini Societatis Jesu Theologi verfatissimi in Controversiis Heterodoxis, ac Scholasticis; qui in sua Theologia Tripartita tom. 1. tract. 2. cap. 1. advertit, quòd Lutherani, ac Calvinistæ 12 confitentur, primitivam Ecclesiam quingentis circiter annis post Christum fuisse sanctam, incorruptam, & omnis erroris expertem; quapropter testimonia SS. Patrum, atque Doctorum, qui scripserunt de articulis fidei, ac Sacramentorum usque ad sextum sæculum, sunt irrefragabilia, & omni exceptione majora; & hoc idem asserere Calvinistas testatur Cornel. à Lapide in Apoc. cap. 9. col. 6. Verf. Porro insuli.

Quintò hucusque relatis probationibus accedunt multiplicia Concilia expressè loquentia de hoc Sacramento Extremæ Unctionis per decem ante-

hac transacta sæcula, quæ referuntur ab Eminentiss. Card. de Lauræa in Epitome Canonum *Verb. Extrema Unctio*; nec non in 4. sent. d. tom. 3. disp. 11. num. 3. videlicet *Cablonen. III.* celebratum sub Leone III. circa annum 813. quod in can. 48. decernit; hoc Sacramentum esse infirmis ministrandum. *Moguntin. II.* habitum sub Leone IV. anno 847. *Lateranen. III. part. 50. cap. 22.* ubi definitur, ministrum esse Episcopum, vel Sacerdotem *Constantien. in Constitut. Martini V.* circa medium Florentinum in Decreto Unctionis Armenorum ubi *Constitutio XIX.* Eugenii IV. docentis §. 9. septem esse Ecclesiæ Sacramenta, inter quæ enumerat Extremam Unctionem, & aliis relictis *Concilium Tridentinum sess. 7. de Sacramentis can. 1. & sess. 14. in doctrina Sacramenti Extrem. Unct. cap. 1.* ac etiam *can. 1. & 2.* ubi docet, quod instituta est sacra hac unctio infirmorum tanquam verè, ac propriè Sacramentum novi Testamenti à Christo Domino. Supra scripta, ac alia Concilia referunt etiam Suarez d. tom. 4. disp. 39. sect. 1. num. 9. Layman d. lib. 5. tract. 8. cap. 1. sub num. 3. & Mastrius d. disput. 6. num. 5. quibus omnibus plenè, ac concludenter probata remanet hæc Veritas, quæ omnino tenenda est, tanquam de fide, quod scilicet, Extrema Unctio est verum Sacramentum novæ legis à Christo Domino institutum.

14 Neque obstant, aut subsistunt argumenta contraria. Non Primum, quia, ut ei bene respondet Eminentiss. Card. de Lauræa d. disp. 11. num. 8. Non omnia, quæ tenuit, ac tenet Ecclesia, habentur in Scriptura; sed ex eis multa per traditionem accepta sunt; imò hic fuit error Calvini lib. 4. *Instit. cap. 8. §. 8.* quem accepit à Manichæis, & Marcionitis dicentibus, solum verbum scriptum esse ad salutem necessarium. Contrarium tamen definiunt Concilia, & Patres, nimirum non omnia haberi in Verbo scripto; sed multa in traditionibus, quibus constanter est in hærendum, ut demonstravimus supra in probatione tertiæ; idque latè profertur Ricardus Arfidekin in d. *Theolog. Tripart. tom. 1. tract. 1. cap. 7.* ubi auctoritates plurimas congerit circa Traditiones, quas in tres species dividit, nempe in Divinas Apostolicas, & Ecclesiasticas; quarum primæ traditæ sunt à Christo Domino, prout illa, quod in consecratione calicis miscetur aqua; dies festiva celebretur Dominica loco Sabbathi; benedictiones fiant cum signo Crucis. Aliæ verò sunt Apostolicæ, quæ immediatè ab Apostolis traditæ sunt; puta Quadragesimale jejunium, ut ait S. Hieronymus in *Epist. ad Marcellam*, & aliæ quæ communiter servantur in Universa Ecclesia, quamvis non sint in Conciliis statuta; juxta id, quod ait S. Augustinus lib. 4. de *Baptismo cap. 24.* nimirum: *Quod universa tenet Ecclesia, nec in Conciliis institutum, sed semper retentum est, non nisi Auctoritate Apostolica traditum rectissime creditur.* Aliæ appellantur Ecclesiasticæ, quæ ordinatæ sunt in Conciliis, & in Decretis Summorum Pontificum tum quo ad fidem, tum quo ad mores pertinentes; & de his latissimè Cardenas in *Cristi Theologica bipartita tract. 3. disp. 23. cap. 5. 6. & 7.* ubi num. 223. docet, obligationem recitandi quotidie officium Canonicum provenire à Traditione Ecclesiastica.

16 Secundum argumentum non obstat, quod effectus hujus Sacramenti pendeat à bonitate, vel fide Ministri; ita quod necessariò requiratur bonitas, & fides in illo; & ab illa pendeat effectus Sacramenti; nam ut respondet Mastrius d. disp. 6. num. 10. in illis Verbis Divi Jacobi Apostoli *Oratio fidei sermo*

est de fide Ecclesiæ, in ejus fide Sacramenta administrantur: unde per orationem fidei in præcitatis verbis non debet intelligi fides Ministri subiectiva sed objectiva; quia nimirum, ait Mastrius ibidem, oratio adhibita à Ministro, ad hoc Sacramentum consecrandum verbum Dei continet, & mysterium fidei, quod saltem objectivè debet Minister in mente præhabere, dum infirmo ministrat hoc Sacramentum; quo sensu etiam fidem habere debet in aliorum Sacramentorum administratione.

Tertium argumentum tollitur respondendo, duos esse effectus Sacramenti Extremæ Unctionis, ut inferius suo loco dicemus, Unum principalem, nempe 17 collationem gratiæ, & remissionem venialium, & hic est certus, nisi ponatur obex à parte infirmi; alterum secundarium, scilicet sanitatem corporis, & hic est non certus, quia promittitur sub conditione, si fuerit expediens pro salute animæ. Igitur infallibilis est effectus, quamvis forma Sacramenti consistat in verbis deprecatoriis, quia sub hac forma institutum est à Christo, & promissa est collatio gratiæ, ac remissio venialium; ac quatenus expedit sanitas corporalis. Ita Mastrius d. disp. 6. num. 10.

Quartum argumentum non meretur, ut ei respondeatur, quia contra hæsitantes, an Epistola Divi Jacobi sit canonica, decisum est circa annum 18 318. in concilio *Laodiceno*, eam esse Canonicam, prout habetur etiam in *cap. Sancta Romana dist. 15. & ultimo in Concil. Tridentino sess. 4. cap. 1.* Quare etiam antiquitus nonnulli dubitaverint de legitimitate illius Epistolæ, prout fecerunt etiam de Epistola Divi Pauli ad Hebræos, de Apocalypsi Joannis, & de aliis Epistolis Divi Petri, hodie impium est, eas vertere in dubium, quia Concilium confirmatum à Papa est regula fidei. *cap. Hæc est fides & cap. Romanus 24. q. 1.* ut latius demonstrat Eminen. Card. de Lauræa d. disp. 11. num. 9. ubi etiam allegat plurimos ex SS. Patribus antiquis, qui eandem Epistolam Divi Jacobi veram, legitimam, & ab eodem scriptam esse tenuerunt; idemque facit Cornelius à Lapide in Proœmio Commentarii ejusdem Epistolæ, ubi ait, quod Lutherus eam à Canonè Sacræ Scripturæ resecat, ea ratione quia ipsa commendat opera bona, & sic adversatur doctrinæ ejusdem Lutheri docentis, nos sola fide justificari; christianosque esse liberos ab observatione mandatorum, ita ut perpetrare possint quicquid lubet. De Martino Luthero Hæresiaracha, hæc pauca curiosus Lector notet. Ipse natus est Islebii Oppido Saxoniæ, 20 in ditione Comitum Mansfeldentium ex Joanne Luthero, & Margarita Lindemana conjugibus die 22. *Octobris Anno 1483.* ut scribit P. Jo. Baptista Ricciolus in sua Chronologia Reformata tom. 3. *Indice II. Verb. Martinus Lutherus*, etiam nonnulli velint, illum ab incubo cacodæmone ex dicta Margarita genitum fuisse: Abraham Bzovinus Anno 1517. num. 7. addens, quod prædicti Patris sui cognomen erat *Lotter*, significans hominem securam, seu impurum, aut nebulonem, idè ipse Martinus voluit cognominari *Luther*, quod Germanica lingua sonat purum, seu lucidum. Puerulus ad addiscendas Litteras missus Magdeburgum, erat ita pertinax, & impetuosus, ut Præceptoris opus esset illum frequenter verberare. Linguam latinam & doctus Philosophiæ studuit Ilenaci, & Erphordiæ; ubi quadam die à periculossimo fulminis ictu perterritus, emissio Voto capellendæ religiosæ vitæ Augustinianum Ordinem ingressus est Anno 1504. ætatis suæ 21. & facta professione, Theologiæ navavit operam; at in arguendo, ac disputando adeo elati,

elati, & vehementis erat ingenii, ut aliis per superbiam se praeferret, merum virus sapientiae ejus lingua funderet, ejusque aculeos, & morsus vix quicquam etiam amicorum potuerit effugere, nec vereretur, Divum Thomam, aliosque Scholasticos Doctores inter docendum carpere, & fugillare. Interim publicata per PP. Dominicanos plenaria Indulgentia, à summo pontifice concessa facientibus eleemosynam pro restauranda Principis Apostolorum Basilica, iratus Lutherus, eo quia PP. Augustiniani erant soliti collectores hujusmodi eleemosynarum, impugnavit Indulgentiarum valorem, & Romae condemnatus erupit Anno 1517. in multiplices haereseis, quas simul collectas refert Sallesius d. S. Inquisit. libr. 3. cap. 18. Regula 288. à n. 36. & seqq. in ejus capitulo Daemonem insidentem vitum fuisse à Maximiliano Caesare testantur scriptores relati à Raynaldo ad Annum 1521. num. 42. Religioso habitu deposito Lutherus ipse sibi in uxorem assumpsit Monialem nomine Catharinam de Bare, quae etiam fuerat Abbatisa. Idem Raynald. Ann. 1523. num. 71. & Anno 1525. num. 52. & 53. Nullum erat vitiorum genus, quod non exercebat, solitus dicere; Concubitus tam necessarius esse homini, quam cibum. Cornel. à Lapide in Epist. ad Roman. cap. 1. sub. vers. 26. Tandem infensus tum Ecclesiae, tum Principibus, ac Magistratibus, cum catholicam fidem, ac publicam pacem suis haereseibus per totam Germaniam irreparabiliter offendisset, nocte antedie 17. Februarii Anni 1546. & ejus vitae 63. migravit inopinatus ad inferos, antea bene potus in cena, & dormiens suffocatus, ut creditur à Diabolo. Ricciolus ubi supra; & ex Bzovio, Genebrardo, & aliis Cornelius à Lapide in Apocalypsi. cap. 19. Vers. 21. addens, quod ejus funus magna corvorum turba comitata est, ac etiam ingens demoniorum numerus, relictis energumenum corporibus, ut nonnulli ex ipsis nefandis spiritibus glorianter confessi sunt, reversi in eadem energumenum corpora, completo Lutheri funere; idemque referunt Tilman Brandebach lib. 7. Sacrar. Collat. cap. 39. & Menoch. in Storeis part. 4. Centur. 7. cap. 95.

Quintum tandem, & ultimum argumentum, quod erat ipsius Lutheri libr. de Captivitate Babylon. de Extrema Unct. nec non Calvinii lib. 4. Instit. cap. 19. §. 18. quos recenset Emin. Card. de Lauræa d. disp. 11. sub. num. 8. facile resolvitur, respondendo, S. Jacobum Apostolum non fuisse institutorem hujus Sacramenti, sed ejusdem promulgatorem, ut ait Concil. Trid. d. sess. 14. de eodem Sacramento; & ideo virtutem conferendi gratiam, remittendi venialia, & aliquando sanandi corpus ei concessit Christus Dominus, à quo fuit institutum; non autem Apostolus, à quo fuit promulgatum; ut ante Tridentinum Concilium docuerunt illa duo luminaria magna Scholasticae Theologiae S. Thomas in 4. Sent. dist. 23. & Scotus eod. loco. quaest. Unice. A. Et est notabilis illa observatio, quem facit Lindanus in sua Panoptia lib. 4. cap. 96. quem refert Mastrius d. disp. 6. num. 12. quod scilicet, antequam Divus Jacobus scriberet dictam Epistolam, Sacramentum Extremae Unctionis erat in usu apud fideles; quibus jam traditum fuerat per praedicationem Apostolorum. Igitur Divus Jacobus non fuit Auctor hujus Sacramenti, neque illud instituit; sed primus fuit, qui ipsum scripto promulgavit, cum antea viva voce ab eodem Apostolo, tum ab Apostolis aliis fuisset promulgatum,

& practicum cum fidelibus infirmis tanquam institutum à Christo, à quo iisdem injunctum, & praeceptum fuerat, ut idem Sacramentum fidelibus praedicarent, & de eo illos instruerent, et in gravi infirmitate ipsum reciperent; prout jam multo tempore antequam scriberetur Epistola D. Jacobi, in quacunque Orbis parte, ubi se contulerant Apostoli, faciebant & practicabant.

Et hic studiosus Lector observare non praetermittat, quod haec Epistola Canonica Divi Jacobi scripta est post editam Epistolam Divi Pauli ad Romanos; cum enim in ea mirè fuisset exaltata, ac commendata fides in Christum, & depressa opera Legis Moysae; inde ansam acceperunt Simon Magus, Menander, Carpocras, & alii haeretici sequaces docendi bona opera non esse necessaria profectibus fidem Christianam; prout suo tempore denuò praedicaverunt Lutherus, & Calvinus; ideo S. Jacobus Apostolus, ac etiam Divus Petrus, ac S. Joannes, suas scripserunt Epistolas, ut fideles certos facerent de bonorum operum necessitate, ut notat Cornelius à Lapide, & Tirinus in Prooemio ejusdem Epistolae Divi Jacobi. Porro Epistola D. Pauli ad Romanos scripta fuit post annum à morte Christi vigesimum sextum, ut probat idem Tirinus in Chronica. Sacra. cap. ult. d. ann. 26. Igitur non est credendum, quod fideles Christiani, qui in tot Orbis partibus baptizati fuerunt per annos viginti sex, & ultra ab Apostolis, & eorum discipulis, caruerint hoc Sacramento Extremae Unctionis; sed contra tenendum omnino est, quod Apostoli, sicut & alia Sacramenta, illud docuerint, & jugiter administraverint, juxta traditum sibi praeceptum à Christo; etsi de illo nullus mentionem fecerit in scriptis, nisi S. Jacobus in sua Epistola Canonica post annos 27. vel 28. à morte Christi conscripta.

DECISIO LXIII.

ARGUMENTUM.

Disputatur Ubi & Quando Sacramentum Extremae Unctionis sit à Christo Domino institutum? Referuntur duae opiniones. Inquiritur, An Unctio, quam faciebant Apostoli Marc. 6. 13. fuerit solum miraculosa, an etiam Sacramentalis? Rationes pro, & contra. Concluditur, hoc Sacramentum fuisse institutum à Christo post ejus Resurrectionem. Docetur, cur SS. Evangelistae de eo expresse non scripserint?

SUMMARIUM.

- 1 Sacramentum Extremae Unctionis ubi, & quando sit à Christo Domino institutum?
- 2 Missio Apostolorum ad sanandos infirmos unctione olei de qua Marc. 6. 13. an fuerit institutio hujus Sacramenti?
- 3 Nullus à Christo sanatus in corpore, qui non fuerit etiam sanatus in anima.
- 4 Apostolo quando sint ordinati Sacerdotes?
- 5 Unctio cum oleo, quam faciebant Apostoli Marc. 6. 13. erat miraculosa, non Sacramentalis ex communi opinione DD.

6. Unctio